

heldig Maade veier op imod, hvad man kan kalde de personlige Interesser. Naar det ærede Medlem har ment, at netop de personlige Interesser vare saa vel egnede til at afgjøre Spørgsmaal af den Bestaffenhed, maa jeg dog modsigte ham. Jeg vil endogstaa henstille til det ærede Medlems Overveelse, om der ikke efter hans eget Skjøn kunde gjøres vægtige Indvendinger mod i ethvert enkelt Tilfælde at lade Flertallet afgjøre Spørgsmaalet. Jeg har tidligere sagt, at jeg er imod Flertalsafgjørelser i denne Sag. Rene Flertalsafgjørelser høre ikke hjemme der. Jeg skal imidlertid ikke dvæle videre derved, men jeg vil blot henstille til det ærede Medlem, om der ikke skulde kunne findes Exempler, og det ret slaaende Exempler, der kunde hos det ærede Medlem selv vække Betænklichkeiten. Den Valgmaade, man her har fremført, overser efter mit Skjøn en væsentlig Omstændighed i Folketirkens nuværende Tilstand. Naar man ser bort fra mindre Fraktioner, mindre Partier, saa man sige, at der for Diebliffet rører sig 3 forskellige Retninger i Folketirken. De Retninger, man overhovedet kan tage Hensyn til, ere disse tre, thi de andre ere af saa indskrænket Betydning, at der kun undtagelsesvis kan tillægges dem nogen Vægt. Lad os nu antage, at den Lov, her foreliggende, var gjældende og skulde komme til Anvendelse i Kjøbenhavn. Der er da ingen Tvivl om, at de to Retninger ikke ville have mindste Banfelighed ved at finde Plads i Kjøbenhavn, men er der med Hensyn til den tredje — og lad mig nævne ligefrem, hvilken jeg mener, jeg mener den grundtvigianste — en eneste Menighed i Kjøbenhavn, om hvilken det kan siges med Sikkerhed, at en Præst af denne Retning der vil blive valgt? Jeg paastaar Nei! Og vilde det da ikke være forfærdigt at udelukke denne tredje Retning helt fra Kjøbenhavn, har ikke ogsaa den billige Fordring paa der at blive repræsenteret? Er det ikke en Indvending, som laaber sig gjøre mod det System, som den ærede Ordfører her lægger frem? Jeg tror, at det er en vægtig Indvending, der godtgjør, at Majoritetsafgjørelser i saadanne Tilfælde som det her omhandlede ikke altid kunne ventes at give et retfærdigt og rigtigt Resultat. Men jeg vil nu se bort fra disse almindeligere Betragtninger og kun fremhæve et Par enkelte Punkter i Lovforslaget, som der er Anledning til særlig at fremhæve for Diebliffet. Hvad saaledes angaar det Antal af Kandidater til Embederne, som er forudsat at være tilstede, da stemmer det ikke med de nuværende Forhold. Der tales nemlig i § 3 om ikke ved Henlæggelse at bringe Ansøgnernes Antal ned under 9, og jeg skal ved samme Leilighed omtale, at der i et æret Mindretals Forslag omtales i en lignende Forbindelse 6. Men disse Tal svare paa ingen Maade til Antallet af de Kandidater, der nu kunne ventes at ville fremtræde, naar der er Tale om mindre Embeder. Der har iaar indtil for et Par Dage siden været

opslaaet 71 Præsteembeder. Af disse have forholdsvis et stort Antal været større Embeder, men der har ogsaa været middelstore og mindre Embeder imellem. For de mindre Embeders Vedkommende er Antallet af Ansøgere gennemgaaende meget mindre, end det her forudsættes, og der maatte saaledes i hvert Tilfælde tages Hensyn til Omstændighederne, saaledes som de nu ere, inden det kunde være muligt at gennemføre enten Flertallets eller Mindretallets Forslag. Tre Tilfælde har der i længere Tid ikke meldt sig nogen Ansøger indenfor den sædvanlige Opplags-tid. Et af disse Embeder er det lykkedes mig at besætte, jeg har Haab om at faae et andet besat, men det tredje veed jeg ikke Noget i saa Henseende at sige om endnu. Naar Ansøgnernes Antal saaledes, hvad der jo vil ses heraf, ofte er mindre end det Antal, som mindst skal være tilbage efter Henlæggelsen, kan det vel ikke nytte i en Lov at tale om, at man ved Henlæggelsen ikke maa bringe Ansøgnernes Antal ned under 9 — eller under lignende Forhold under 6. — Det Forslag, som et æret Mindretal har stillet, og som gaar ud paa at vende Ordenen i Menighedens og Ministerens Indflydelse om, anerkjender jeg er udsprunget af en oprigtig Villie til at bringe Noget ud af Sagen, men jeg ser ikke rettere, end at de samme Hovedindvendinger, der lade sig rette mod det foreliggende Lovforslag, ogsaa ramme dette Mindretalsforslag, og at der derfor ikke vil vindes Noget ved at vedtage dette fremfor det andet.

Er da Sagen haabløs nu for Diebliffet? Ja, jeg veed det ikke, det kommer an paa, om man vil forsøge Noget i en anden Retning. Jeg har tidligere overfor ærede Medlemmer, som have talt med mig om denne Sag, bragt det Forslag frem at vedtage noget Midlertidigt til en Prøve, for at man dog kunde komme ud af de langvarige og vræksløse Forhandlinger, der ikke have ledet til Noget, og jeg vil gjentage dette Forslag, midlertidigt at forsøge Noget paa et Næremaal, 5 Aar f. Ex.; man kan ogsaa forandre Tiden, det skal jeg ikke lægge Vægt paa. Og hvad skal det være, man saaledes kunde forsøge? Ja, det er det, som i sin Tid Kirkekommisjonen har foreslaaet, og som et æret Mindretal har fremdraget paany i den foreliggende Betænkning, nemlig at give Adgang til, at Ansøgningserne oversendes Menigheden, at denne faar Leilighed til at udtale sig om dem og om den Trang, der er i Menigheden i denne eller hin Retning, og derpaa kan gennem Autoriteterne sende dem med sin Udtalelse til Ministeren. Man siger maaste: Ja, det vil Ingenting betyde. Saa svarer jeg: Ja, det vil man jo faae en Overbevisning om, naar man har forsøgt det. Men 5 Aar, vil man sige, er en lang Tid. Ja, det er sandt; naar man ser fremad, er 5 Aar en lang Tid, og den vil sikkert medføre store Forandringer for Enkelte af